

Yüzleşmedikçe yanar SİVAS!

2 Temmuz 1993'te 37 kişinin yakılarak öldürüldüğü yer olan Sivas'taki Madımak Otel'i'nin müze yapılacağı söylenmişti. Geçen sürede müze yerine, otelin altında kebabçı açıldı

"İnsanların yandığı yerde et lokantası mı olur?" Almanya'dan, Avusturalya'dan, Fransa'dan, Türkiye'nin çeşitli illerinden Sivas Katliamı'nın yıldönümü için gelenlerin toplandığı cemevinde ismini de görüntüsünü de vermek istemeyen öfkeli adamlar bunu soruyor:

"Çocuklarımızın öldüğü yerde... Hem de kebabçı! Olabilir mi? Dünyanın nereresinde olabilir?" Çoğu çok genç 37 kişinin yakılarak ve dumandan boğularak katledildiği Sivas'taki Madımak Otel'i'nin yanındaki kebabçı yeni değil. Yeni olan öfkenin büyüklüğü...

Partilerin seçim kampanyası minibüslerinin şarkılı türkölü dolaştığı Sivas sokakları, hükümetin, siyasilerin verdiği müze sözünün üzerinden, o sözü eze eze geçiyor bugün. Tam 14 yıldır olduğu gibi, aynı müze beklentisini çiğneye çiğneye geçiyorlar.

Çaresizliğin feryadı

On dört yıl önce, hatırlıyorum, Ankara'da Dikmen'de bir evde duruyordu yan yana iki, boş yatak. Acısından canı çekilmiş bir kadın, 17 ve 16 yaşlarındaki kızları Yasemin ile Asuman'ın odalarını hiç bozmadan, "son günkü gibi" sakladığını anlatıyordu. İki kardeşin lise defterleri, bıraktıkları gibi dağınık duruyordu masada. Sonra duruşmalar oluyordu...

Duruşma çıkışlarında çığlıklar, kendilerini başörtüleriyle asmaya çalışan anneler...

Yasemin'le Asuman'ın annesi, başka anneler, babalar, kardeşler, sevgililer tam on dört yıldır her 2 Temmuz'da Sivas'a, Madımak Otel'i'nin, bir kebabçının önüne geliyorlar.

Kendilerinin ve Türkiye'nin başına böyle bir şey geldiğini hatırlatacak, kanıtlayacak başka bir yerleri olmadığı için Madımak Otel'i'nin önüne gelip bağırlıyorlar. Bir kebabçının önünde ölen genç kızlarını arıyor anneler, iskender döner kokularının arasında...

"Bir adam, birkaç yıl önce gelip kapının eşiğini öptü üç kere. Öpüp gitti. En çok budur benim aklımda kalan."

'Burası bir işletme'

Katliam günü on beş yaşında olan Madımak Otel'i'nin sahibi Murtaza beyin torunu Beren Öğütçü, yıllardır buraya ölülerini anmaya gelen insanların acılarını yapabildiği kadar nezaketle taşımaya çalışıyor. Bugün gelecek olan göstericileri de karşılayacak. Ama:

Milliyet tarafından yazıldı.

"Onları anlıyorum, kayıplarını anmak istiyorlar. Hep bize soruluyor otelin içinde müze benzeri bir yer yapıp yapmayacağımız. Ama biz yapamayız. Burası bizim geçimimizi sağladığımız bir işletme. Bu, bizim yapabileceğimiz bir şey değil."

Her 2 Temmuz öncesi bütün şehrin gerginleştiğini anlatıyor Öğütçü:

"Bütün Sivas'ı suçladılar bu olay için. İnsanlar ilk yıllarda Sivaslı olduğunu söylemeye utanıyordu. Çünkü karşılığında şöyle sorular geliyordu:

'Yakanlardan mısın, yananlardan mısın?'

Şehrin psikolojisi, sosyolojisi bozuldu bir bakıma. Yakanlardan da yananlardan da olmayınca nasıl cevap vereceksin?"

Anma törenlerine Sivas'ın içinden katılanların olup olmadığını soruyorum. O da tıpkı cemevindeki öfkeli adamlar gibi cevaplıyor:

"Pek değil!"

Herkesin katliamı unutturmamak için anma törenlerine sahip çıkması gerektiğini söylüyor ama...

Yangından geri kalan

Bundan on dört yıl önce insanlar bu otelin içinde diri diri yandılar, çoğu yükselen dumandan kaçmak için çatı katına koştu ama vahşetin kara dumanı hepsini orada boğdu. Cansız insan gövdeleri o son katta yandı. Ben, genç bir muhabir olarak Türkiye'de herşeyin değişeceğini, bu olayın asla unutulmayacağını sanıyordum. Çocukluk...

Aradan on dört yıl geçti. Şimdi Öğütçü, odalardan o izleri nasıl sildiklerini anlatıyor uzun uzun. O "yangından" kalan tek şeyi gösteriyor: Mika bir duvar saati.

Bir tarafta insanlar acılarının yok sayılmasına, Türkiye tarihindeki en vahşi katliamın olmamış gibi yapılmasına kızıyor, diğer tarafta bu acının altından bir otel ile bir kebabçı kalkmaya çalışıyor.

Acılar nereye akıyor?

Otelin lobisinde Erdal İnönü'nün Madimak Otel'i'ne geldiğinde çektiği fotoğraf duruyor. Öğütçü'nün gösterdiği saat çalışmaya devam ediyor. Zaman kendiliğinden yüzleştirmiyor insanları olup bitenlerle. Ve ben on dört yıl sonra artık biliyorum:

Bu ülke utançlarından ve acılarından kaçsın kaçsın hep aynı acılara ve utançlara yakalanıyor. Her seferinde daha büyüklerine...

İnsanlarının acısına yeterince saygı duymadığı için bir müze kurmayı beceremeyen muktedirler, on dört yıldır bu acının görmezlerse ortadan kalkacağını sananlar, her yıl daha kalabalık ve daha gergin geçen anma gösterileri... Bu ülkenin acıları, ölü çocukları nereye akıyor?

Bir otel lobisine mi? Bir kebabçı mutfağına mı?

MADIMAK KATLİAMININ 14'ÜNCÜ YILINDA DA MÜZE SÖZÜ TUTULMADI

Milliyet tarafından yazıldı.

O acının hâlâ orada durduğunu kabul etmedikçe Sivas hem yananlardan oluyor, hem yakanlardan. Ve aslında herkes bunu içinin bir yerinde biliyor. "Madımak Oteli ne tarafta?" diye sorduğunuzda hepsinin yüzü buruluyor...

ecetem@hotmail.com

Kaynak: <http://www.milliyet.com.tr/2007/07/02/yazar/temelkuran.html>